

Václav Barta

Ilustrace Zuzana Dreadka Krutá

čte ní
pro
prvníáč
ky

bambôök

čte ní
pro
prv ňáč
ky

bambôök®
🌱

Václav Barta

Ilustrace Zuzana Dreadka Krutá

čte ní
pro
prvníáč
ky

bambóok

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Václav Bárta

ZVÍŘÁTKA ZE ZOO

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 8334. publikaci

Ilustrace Zuzana Dreadka Krutá

Redakce textu Lucie Švecová

Korektury Veronika Hrabánková

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 80

Vydání 1., 2022

Výtiskla tiskárna TNM PRINT s.r.o., Nové Město

© Grada Publishing, a.s., 2022

Cover Illustration © Zuzana Dreadka Krutá, 2022

ISBN 978-80-271-4657-4 (pdf)

ISBN 978-80-271-3414-4 (print)

Obsah

Předmluva	7
Bizon	11
Dikobraz	15
Gorila	19
Hroch	23
Klokan	27
Krokodýl	31
Lachtan	35
Lední medvěd	39
Panda červená	43
Tygr	49
Pelikán	53
Slon	57
Surikata	61
Vlk	65
Zebra	69
Žirafa	75

Předmluva

Nejdřív vám musím vysvětlit, jak jsem se naučil řeč zvířat.

Začalo to, když jsem si začal rozumět s Alíkem. Alík je náš pes a známe se už skoro od narození. Svoje narození si moc nepamatuju, ale jeho moc dobře. Už jako s malým štěňátkem jsem si s ním užil spoustu legrace. A sem tam mě i poslechl. Třeba když jsem mu řekl, že dneska nemá čůrat na koberec. Nebo nezvrhnout kočce misku s mlíkem. S kočkou jsme si rozuměli střídavě, ale s Alíkem to šlo čím dál líp. Byli jsme kamarádi. Stačilo mu říct, co má udělat, a on to udělal. Na moje „podej pac!“, podal pac, na „slez z toho gauče!“, slezl někdy z gauče. Brzy začal i mluvit. Někdo by řekl, že štěkal, ale já jsem té jeho psí řeči rozuměl. Štěknul, že chce jít ven nebo podrbat za uchem. A já už jsem věděl. Pak jsem začal rozumět i slepicím na dvoře.

Stačilo vzít miskou se zrním, zavolat „puta, puta“ a hned bylo mezi námi jasno. Nebo když jsem seděl na kozlíku kočáru, stačilo zavolat na pár koní třeba „hyjé!“ a hned jsme všichni tři věděli, která bije.

V zoologické zahradě jsem si nejdřív popovídal s papouškem. Takový papoušek je někdy pěkně upovídaný. To jistě víte. Pak jsem se dal do rozhovoru s opicemi a řekl jim, o co mi jde. Promluvil jsem na ně znakovou řečí. Opice se začaly po mně opičit a já se opičil po nich. Nakonec jsme si výborně rozuměli. A proč by ne. Jsme přece z jednoho rodu. Opice a papoušek pak šířili po zoo, že je se mnou řeč. A postupně jsem si začal rozumět i s dalšími zvířaty. Takže se z nás stali kamarádi a oni mi pak vyprávěli historky. No, a ty jsem pak zapsal do téhle knížky...

Řeknete si možná, že jsem měl štěstí. Že se to jen tak každému nepovede. A víte, že já si to nemyslím? Může se to podařit každému. Chce to jenom chtít,